

Vanda: Ah, zlate, kakor ti! In modre oči, kaj ne?

Leo: Ne... Oči ima sive.

Vanda: Sive?!... Ni mogoče!

Leo: Da sive... Ali kaj ti je? Moj Bog!... Vanda!

Vanda se vrže na tla, zarije glavo v one srajčice, oblekice in igrače na tepihu in krčevito plače: Sive oči!... To ni Danko!... Ah, zakaj je umrl ravno naš, naš Danko!... Moj in tvoj!... Moj Bog!... Danko!... Ne ne, samo ti si moj, samo ti!... Nikogar nečem, nikogar!... Samo ti si Danko, nihče, nihče drugi!...

Leo: Vanda! Vanda!... Umiri se! Vse bo še dobro. Tako te bode rad imel. Tudi tebe!... Kaj me nimaš nič rada?!... Kaj ga nečeš?!...

Vanda: Nečem, nečem!... Nečem ga videti!... On ni moj!... Nečem ga!... Pusti me!... Saj me nimaš rad, k njemu pojdi!... Pusti me, samo Danko imam!... Oni... drugi... ni moj... ni naš... Tuje oči ima!... Samo Danko je naš!... Ah, Danko!... In naš Danko je mrtev! Naš Danko!... Moj in tvoj... naš!... (Onesvesti se.)

Leo: In naš Danko je mrtev!... O, Vanda!

PESMI C. GOLARJA. CELJE.

Polonica.

Skoz bele meglice
na daljnem obzorju
se jutranje sonce blesti,
črez cvetno livado
po rožicah poljskih
Polonica lepa hiti.

Je rosna livada,
so rožice solzne, —
oj, krilce bo tvoje mokro —
poljubile cvetke
bi rade sestrico,
razgali nožico drobno!

Rosna šuma je zelena...

Rosna šuma je zelena,
solnce z žarki jo zlati,
sveže listje, mah smaragdni
v pestrih bojah se iskri.

Čista šuma je zelena,
čista kot devojčica;
ker zamé ne mara draga,
šuma mi je ljubica.

Njene ustne — gozdne cvetke
so opojne in sladke,
nje poljubljam, dokler solnce
ne zaide za goré.

Pisane poljane...

Pisane poljane,
s cvetjem posejane,
v nje so šmarni križi
in zlatice vtikane.

Šmarni križ za trakom
znak je dobre sreče,
to petice šmarne
rado naše vleče.

A zlatica zlata —
kaj naj ti pomeni?
Zlati so cekini —
v torbo, hop, jih deni!

Pesem.

Kot nebesnega svoda vedrina
se tvoje mi srčece zdi —
ni meglice na nebesu čistem,
in žalosti v srčecu ni.

Zlato jutro... Že sonce se dviga,
in zora škrlatna rdi —
kljuje v srcu ti mlada ljubezen,
in raj se v očeh ti blesti.

Kostanj je ozelenel...

Kostanj je ozelenel,
kostanj belo zacvetel,
kos je gnjezdo nanj pripel.

Zdaj od jutra do noči,
kos na njem drobi, žgoli,
radosti le zame ni.

V gori bor je davi stal,
a vihar je privihral,
ločil ga od rodni tal.